

Francesco Tristano, piano —*Quadres d'una exposició* de Mussorgsky

Palau Piano

Dimarts, 6 d'octubre de
2020 - 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Dipòsit legal: B17632-2020

Programa

Francesco Tristano, piano

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Suite anglesa núm. 6, en Re menor, BWV 811

- Prelude
- Allemande
- Courante
- Sarabande
- Double
- Gavotte I
- Gavotte II
- Gigue

John Bull (1562/3?-1628)

Gallarda en Re — Versió del 2020 de
Francesco Tristano

Francesco Tristano (1981)

Chaconne (Ground Bass) (1997/8-2004)

Módest Mussorgski (1839-1881)

Quadres d'una exposició

Durada aproximada del concert: 60 minuts, sense pausa.

#elprimerpalau25 #nousreferents #novacreació

Comentari

El pianista i compositor luxemburguès Francesco Tristano ha focalitzat una gran part de la seva trajectòria en la música del Barroc –amb nombrosos enregistraments dedicats a Bach– i en la música del segle XX i contemporània, essent especialista en l’obra de Luciano Berio i en la música electrònica. Ara tres mirades vers el Barroc confegeixen el primer bloc d’aquest programa iniciat amb la *Suite anglesa núm. 6* de Bach. El títol *Suite anglesa* resulta controvertit. El primer biògraf de Bach, Johann Nikolaus Forkel, va suggerir que foren escrites per a “*un anglès de rang*”; el títol també podria venir perquè van inspirar-se en les *Suites de clavicèmbal* que Bach havia treballat profusament, del compositor francès fincat a Londres Charles Dieupart. Estructurades com a suites barroques i precedides d’un preludi, segueixen la seqüència tradicional dels balls de diferents procedències: “Allemande” (Alemanya), “Courante” (França), “Sarabanda” (Espanya) i “Gigue” (Anglaterra-Irlanda). La *Suite núm. 6* s’inicia amb un “Preludi” en què llargues improvisacions precediran un tema fugat en *allegro*. De la *Suite*, en sobresurten la “Sarabande” en compàs 3/2, de complexes ornamentacions i harmonies, i el seu *dobte*, una elaboració ornamentada en grau superlatiu de la pròpia “Sarabande”. La lleugeresa de dues “Gavotes” precedirà l’extraordinària i fogosa “Gigue”, de passatges virtuosístics a tres veus de màxima exigència i complexitat interpretativa.

La música instrumental per a virginal i orgue esdevé un apartat molt rellevant dins el llegat de John Bull (1562/3?-1628), organista de la Capella Reial de Londres que per conviccions religioses va haver de marxar d'Anglaterra i s'instal·là a Brussel·les i posteriorment a Anvers, on ocuparia el càrrec d'organista de la catedral fins a la seva mort. La gallarda –dansa cortesana del segle XVI d'origen francès i caracteritzada pel seu caràcter jocós– ha estat escollida aquest 2020 per Tristano per fer-ne una adaptació amb una rítmica marcadament moderna. I la fusió barroc/contemporani de la *Chaconne (Ground bass)* és un clar exponent del seu estil compositiu. Aquesta forma instrumental del Barroc escrita en compàs ternari desenvolupa sobre el seu tempo lent unes variacions sobre un *baix ostinato (ground bass)* en què Tristano explora amb un llenguatge avantguardista diferents recursos sonors de l'instrument.

L'exposició de dibuixos que es dedica a la memòria de l'arquitecte Viktor Hartmann –amic de Mussorgski– mort l'any 1873 va inspirar al compositor rus l'escriptura entre els mesos de juny i juliol del 1874 els *Quadres d'una exposició*. Un passeig “*in modo rustico*” ens anirà conduint pels fascinants quadres (“Tulleries”, “Ballet des poussins dans leurs coques” “Limoges. Le marché”, “Catacombae”... fins a arribar a la monumental “Porta de Kíev”, un fresc apoteòsic en què l'èpica de l'antiga Rússia i la religiositat dels cors ortodoxos s'uneixen de manera solemne. Obra paradigmàtica del piano rus, resulta suggestiva tant per als intèrprets –per la complexa execució i diversitat de tècniques emprades– com per als melòmans, tot esdevenint una de les obres més estimades del repertori.

Lluís Trullén, Crític musical de la «Revista Musical Catalana»

Biografia

© Marie Staggat

Francesco Tristano, piano

Nascut el 1981, va descobrir el piano quan tenia cinc anys i va estudiar a la Juilliard School de Nova York durant un lustre. A Nova York va començar a treballar amb música electrònica i *dance*, a més d'una *masterclass* amb Rosalyn Tureck. L'any 2004 va guanyar el primer premi al Concurs Internacional de Piano per a Música Contemporània a Orléans (França) i el Premi El Primer Palau l'any 2006.

“La música és música”. Aquesta va ser la resposta d'Alban Berg a París durant la primavera del 1928 quan George Gershwin li va preguntar per què no es feia cap distinció entre allò que considerem música “culta” i música “popular”. L'obra de Francesco Tristano ha estat fidel a aquesta idea durant l'última dècada combinant piano i sintetitzador i movent-se entre les partitures de Johann Sebastian Bach (i també Frescobaldi, Berio, Buxtehude, Stravinsky i Gershwin, entre d'altres) i les eines de producció i seqüenciació més avançades.

És un artista de múltiples talents: pianista, compositor, músic electrònic i de jazz, la seva música combina èpoques, gèneres i estils. Ha esdevingut una referència clau en un nou moviment que explora la intersecció creativa entre la música clàssica i l'electrònica, tot homogeneïtzant-la d'una manera natural i reunint públics de diversos mons al seu propi univers. Tristano col·labora amb figures de renom mundial de diferents gèneres, com Derrick May, Carl Craig i Michel Portal, per esmentar-ne alguns.

Després dels seus èxits recents, com *A soft shell groove*, segueix presentant noves composicions regularment. Entre els seus concerts més destacats s'inclouen actuacions en solitari a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, Concertgebouw, Auditori de Barcelona i Le Poisson Rouge. Recentment ha interpretat la seva obra *Piano 2.0*, una peça amb una estructura única, a LSO St Luke's, i també ha actuat amb l'Orquestra de Cambra de Zuric, Orchestre National d'Estrasburg i Orquestra Filharmònica de Sibiu, com a part del Festival Enescu.

La temporada 2020-21 actuarà al Festival Resonanzen, Festival de Musique Sacrée de Perpinyà i amb la Filharmònica de Hong Kong (en l'estrena del seu nou concert *Tokyo Stories: A suite for piano and orchestra*, dirigit per Rumon Gamba).

Treballa habitualment amb diverses orquestres importants: MDR Sinfonieorchester de Leipzig (amb Kristjan Järvi), Orchestre National de Lilla, hr-Sinfonieorchester, Orchestre Philharmonique de Luxemburg, BBC Concert Orchestra, Filharmònica de Szczecin, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra i Orquesta y Coro Nacionales de España.

Té una discografia creixent que inclou enregistraments de les *Variacions Goldberg* i *Concerts* complets per a piano de Bach, la integral per a piano de Luciano Berio i les *Toccatas* de Girolamo Frescobaldi. El seu àlbum *Idiosynkrasia* (inFine, 2010), enregistrat amb Planet E-communications de Carl Craig a Detroit, va ser molt aclamat per la crítica; Tristano va aconseguir-hi una síntesi entre la virtuositat digital i textures electròniques singulars que ara ell anomena “piano 2.0”. Amb Deutsche Grammophon el 2011 va publicar *BachCage*, produïda per Moritz von Oswald; *The long walk* (amb música de Buxtehude, Bach i Tristano) el 2012, i *Scandale* amb Alice Sara Ott. És un artista de Sony Classics, segell amb el qual ha publicat *Piano circle songs* amb Chilly Gonzales (2017) i *Tokyo stories* (2019), ambdós amb un gran èxit de crítica.

També et pot
interessar ...

Palau Piano

Paul Lewis, piano

—*Variacions Diabelli* de Beethoven

Ludwig van Beethoven: *Fantasia en Sol menor, op. 77*

Ludwig van Beethoven: *Sonata per a piano núm. 14*

Ludwig van Beethoven: *33 Variacions en Do sobre un vals de Diabelli, op. 120*

Dimecres, 21.10.20 - 20 h

Sala de Concerts

Preus: de 20 a 38 euros